

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **K. M.** zastoupené advokátkou JUDr. Evou Poláčkovou, se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2009, č. j. 56 Az 226/2007 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce JUDr. Evě Poláčkové **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2007, č. j. OAM-1-564/VL-20-ZA05-2007, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) mezinárodní ochranu pro nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Toto rozhodnutí napadla stěžovatelka správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost.

[3] Stěžovatelka ve své v podstatě toliko blanketně pojaté kasační stížnosti uplatňuje důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z těchto důvodů však blíže konkretizuje pouze dva, když uvádí, že je „*napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, a dále pak, že napadený rozsudek trpí vadami spočívající zejména v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán (Ministerstvo vnitra ČR) vycházelo, byl porušen zákon co do ustanovení o řízení před správním orgánem takým způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost tohoto rozhodnutí a soud měl tudíž toto rozhodnutí zrušit a dále, že zjištění správního orgánu nemají oporu ve spisu či jsou s ním dokonce v rozporu. Dále stěžovatel uvádí, že dle jeho názoru zde nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žaloby.*“ Fakticky tedy stěžovatelka uplatňuje pouze kasační důvody zakotvené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Krajský soud dle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. vyzval stěžovatelku, aby kasační stížnost doplnila tak, aby z ní bylo zřejmé, z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek krajského

soudu. K tomu jí stanovil lhůtu a poučil ji, že po marném uplynutí této lhůty Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

[5] Na žádost ustanovené právní zástupkyně stěžovatelky krajský soud tuto lhůtu prodloužil do 20. 6. 2009. Po marném uplynutí prodloužené lhůty postoupil krajský soud věc Nejvyššímu správnímu soudu.

[6] Jakkoliv v daném případě stěžovatelka nikterak nereagovala na výzvu krajského soudu k odstranění vytčených vad kasační stížnosti a tato je svým obsahem na samotné hranici projednatelnosti, nemohla být odmítnuta, jelikož podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že odmítnout návrh může soud tehdy, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný anebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn „*a nelze proto v řízení pokračovat.*“ V tomto případě však kasační stížnost sice je velmi kusá a nekonkrétní, nicméně je z ní alespoň rámcově patrné, čeho se stěžovatelka domáhá a v čem spatřuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku a nelze proto bez dalšího dospět k závěru, že v řízení nelze pokračovat. Na straně druhé však samozřejmě velmi nedostatečná argumentace stěžovatelky, resp. její právní zástupkyně, nutně předznamenává úspěšnost kasační stížnosti. Smyslem kasační stížnosti je totiž předložit soudu relevantní právní argumentaci, opřenu o konkrétní skutkové okolnosti věci tak, aby navrhovatel v co největší míře přesvědčil soud o důvodnosti svého návrhu. Je totiž třeba mít na zřeteli, že Nejvyšší správní soud je zásadně vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyložil, ve kterých případech považuje kasační stížnost za přijatelnou. Z kritérií vytyčených citovaným usnesením připadají ve stěžovatelčině případě v úvahu dvě. Jednak může soud seznat, že kasační stížnost přichází s otázkou, která dosud nebyla řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu, nebo ji dosavadní judikatura řeší rozporně; a dále lze stěžovatelčiny výtky podřadit pod kritérium, podle něhož je kasační stížnost přijatelná, dopustil-li se v předchozím řízení krajský soud takového pochybení, které mohlo mít dopad do hmotných práv stěžovatelky.

[8] Shora nastíněnými kritérii poměřil Nejvyšší správní soud daný případ a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Námitku, že krajský soud nesprávně vyřešil právní otázku, lze v kontextu stěžovatelkou podané správní žaloby chápat tak, že stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že její situaci nepodřadil pod azylově relevantní důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. V tomto směru lze odkázat na judikaturu vymezující, jakou intenzitou se musí vyznačovat jednání, jemuž je žadatel v zemi původu vystaven, aby bylo lze je podřadit pod pojem pronásledování. Jde zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006 č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS („*Újma brozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v obrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepochybí tedy, přijde-li o pouhou sérii ústrků, být v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýhodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci*“) a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2002, č. j. 7 A 716/2001 - 22 („*Skutečnost, že žalobkyně byla ve složité životní situaci, byla ve stresu a nyní chce žít v prostředí, které by bylo vlídné, chápavé a důstojné, je z lidského hlediska nanejvýš pochopitelná, ale není zákonným důvodem pro vyhovění žádosti žadatelky o udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.*“). Je tedy možno uzavřít, že dosavadní judikatura dostatečně odpovídá na právní otázky, s nimiž je stěžovatelčin případ spojen.

[9] Pokud jde o vytýkané vady v řízení před krajským soudem, stěžovatelka vůbec nekonkretizuje, v čem tyto vady spatřuje. Především však ale netvrdí, jaký vliv na její hmotná práva mohly tyto vady mít, tedy jak by se její situace změnila, kdyby se krajský soud takových pochybení vyvaroval. Ani ze spisového materiálu přitom není zřejmé, že by stěžovatelčina situace vyžadovala jiný přístup, než jaký byl zvolen krajským soudem.

[10] Z obou nastíněných důvodů má Nejvyšší správní soud za to, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovatelce byla ustanovena advokátka JUDr. Eva Poláčková. Náhradu hotových výdajů a odměnu za zastupování ustanovené zástupkyně by proto měl platit stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Jediným projevem v řízení JUDr. Poláčkové však byla žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, což nelze považovat za samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). K výzvě krajského soudu zůstala ustanovená zástupkyně zcela netečná, neodstranila vady kasační stížnosti, neprokázala žádnou procesní aktivitu, její zastupování probíhalo zcela formálně a protože neučinila žádný úkon, soud rozhodl, že se jí odměna za zastupování nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu